

Sygn. akt II AKz 434/12

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2012r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Andrzej Olszewski

Sędziowie: SA Piotr Brodniak

SO del. do SA Maciej Kawalko (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Anita Jagielska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Zdzisława Rynkiewicza

po rozpoznaniu w sprawie **P. W.**

o wydanie wyroku łącznego

zażalenia obrońcy skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 16 października 2012r. sygn. III K 141/12

w przedmiocie umorzenia postępowania

na podstawie art. 437 § 1 kpk

postanawia:

I. zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy,

II. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. G. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych sześćdziesiąt groszy), w tym 27,60 zł (dwadzieścia siedem złotych sześćdziesiąt groszy) podatku od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony udzielonej skazanemu z urzędu przed Sądem Apelacyjnym, w sprawie o wydanie wyroku łącznego,

III. zwolnić skazanego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze, wydatkami tymi obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 16 października 2012r. Sąd Okręgowy w Szczecinie umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego z wniosku skazanego P. W., wobec stwierdzenia, iż wniosek dotyczy skazań, co do których nie zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł obrońca skazanego. Zarzucił orzeczeniu „brak w ustaleniach faktycznych analizy wniosku skazanego pod kątem powołanej przez niego linii orzecznictwa w przedmiocie warunków i możliwości wydania wyroku łącznego” oraz „zaniechanie możliwości oceny wydania wyroku łącznego, korzystnego dla skazanego”. Skarżący wniósł o uchylenie postanowienia i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest niezasadne.

Sąd pierwszej instancji prawidłowo stwierdził, iż instytucja wyroku łącznego nie ma zastosowania w warunkach niniejszej sprawy do skazanego P. W..

Jak wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia Sąd ten kierował się przy tym treścią art. 85 kk, jako przepisu określającego regułę łączenia kar orzeczonych za przestępstwa popełnione przed wydaniem pierwszego wyroku, a więc pozostających w tzw. zbiegu realnym. Reguła wskazana w art. 85 kk w żadnym stopniu nie została zniesiona, przepis ten obowiązuje, a aktualne orzecznictwo Sądu Najwyższego, oparte właśnie na treści tego przepisu, jest jasne i bynajmniej nie zmienia zasady wyrażonej w powyższym przepisie. W dalszym bowiem ciągu połączeniu podlegają jedynie kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu, orzeczone za przestępstwa popełnione przed wydaniem pierwszego co do nich wyroku. Przywołana w zażaleniu uchwała Sądu Najwyższego z 25.02.2005r. (I KZP 36/04) jedyne taką zasadę łączenia kar potwierdza. Całkowicie zaś innej sytuacji faktycznej, niż zaistniała w niniejszej sprawie, dotyczy drugie ze wskazanych w zażaleniu orzeczeń Sądu Najwyższego – wyrok z dnia 15 marca 2001r., wydany w sprawie IV KKN 81/00, gdzie przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego była kwestia zbiegu wyroków, którymi wymierzono kary w części za przestępstwa popełnione przed wydaniem pierwszego wyroku, w części zaś za przestępstwa popełnione po tej dacie, co w przedmiotowej sprawie bezspornie nie zachodzi.

Ze słusznych ustaleń Sądu Okręgowego wynika, iż pierwszym chronologicznie wyrokiem wydanym wobec skazanego, jest wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 23 listopada 1993r. (sprawa III K 49/93), którym wymierzono karę za przestępstwo ciągle popełnione w okresie od 13 sierpnia 1992r. do 3 października 1992r. Drugi ze wskazanych we wniosku P. W. wyroków, wydany w dniu 16 lutego 1998r. wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie w sprawie III K 197/97, obejmował skazanie za czyn popełniony w dniu 28 kwietnia 1995r.

W odniesieniu do takiej konfiguracji skazań, określone w art. 85 kk warunki łączenia kar nie zachodzą. Jak słusznie stwierdza Sąd pierwszej instancji, skazany popełniał kolejny czyn nie przed, lecz po wydaniu wyroku co do pierwszego chronologicznie z przestępstw. Ustalenie takie jest nie tylko prawidłowe, ale i wystarczające dla rozstrzygnięcia sprawy.

Co prawda faktycznie Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia nie odniósł się wprost do przywołanego we wniosku skazanego orzecznictwa, jednak nie oznacza to, że uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia jest wadliwe, jak to w istocie ocenia skarżący. Całkowicie zbędne byłoby bowiem w przedmiotowej sprawie odwoływanie się do orzecznictwa, które tylko potwierdza stanowisko Sądu pierwszej instancji. Jest ono zresztą znacznie obszerniejsze niż to wskazał we wniosku skazany i w zażaleniu skarżący. Brak także powodów do snucia rozważań na temat znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy orzeczenia, które jej przedmiotu nie dotyczy. Okoliczność zaś, że skazany poszukuje możliwości skrócenia okresu izolacji i nie może się pogodzić z faktem, że Sąd pierwszej instancji poprzestał wyłącznie na analizie warunków wydania wyroku łącznego wobec skazanego pod kątem art. 85 kk, nie oznacza jeszcze, że rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego było nietrafne, czy że zostało wadliwie uzasadnione. Powody wydania orzeczenia o umorzeniu postępowania zostały przez Sąd Okręgowy przedstawione w sposób jasny i wystarczający dla dokonania oceny instancyjnej przedmiotowego rozstrzygnięcia i wadliwości w tym zakresie Sąd Apelacyjny nie stwierdza.

Nie został szerszej przez skarżącego rozwinięty zarzut zaniechania przez Sąd Okręgowy oceny wydania wyroku łącznego, korzystnego dla skazanego. W takiej sytuacji, także w zakresie tego zarzutu wskazać należy, że zasady łączenia kar określone zostały w art. 85 kk (oraz częściowo art. 91 kk) i obowiązujące przepisy nie przewidują dowolności w dokonywanej przez Sąd ocenie możliwości łączenia orzeczonych wobec skazanego kar, w szczególności kierowania się dogodnością dla skazanego. Kategoryczne brzmienie art. 85 kk wyznacza obligatoryjny charakter instytucji kary łącznej, co jednocześnie oznacza niemożliwość jej stosowania w wypadkach nie przewidzianych przez przepisy prawa. Jeśli zatem Sąd Okręgowy prawidłowo stwierdził, że w zakresie wyroków wymienionych we wniosku

skazanego nie zachodzą warunki do wydania wyroku łącznego, to nie było możliwe orzeczenie odmienne niż w sentencji zaskarżonego postanowienia. Wyrażenie przy tym w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia stanowiska co do powodów niemożności wydania wyroku łącznego, zwalniało Sąd pierwszej instancji od rozważania „możliwości oceny wydania wyroku łącznego, korzystnego dla skazanego”. I w tym zatem zakresie zaskarżone rozstrzygnięcie nie było wadliwe.

Wobec powyższego orzeczono jak w punkcie pierwszym postanowienia.

W zakresie kosztów obrony udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym orzeczono na podst. § 14 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu.

W zakresie kosztów procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono, w oparciu zasadę słuszności, na podst. art. 624 § 1 kpk.